

Arrest

nr. 207 196 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHERS *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 augustus 2015 en heeft op 18 augustus 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 2 maart 2016 en op 18 mei 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 27 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger, een sjiitisch Arabier afkomstig uit Bagdad. Uw moeder overleed in 1999. U woonde samen met uw vader en stiefmoeder, oudere broer A. (°1993) en jongere broer A. (°1998) in Bagdad. De laatste twee jaar voor uw vertrek uit Irak werkte u als verkoper van damestextiel. Uw oudere broer A. was militair. Toen hij in 2014 in burger aanwezig was op een drukke markt in Bab Sharji, vond er een aanslag plaats. Omdat jullie nadien geen nieuws meer hadden over uw broer, besloot uw vader hem ter plaatse te gaan zoeken. Uiteindelijk vonden jullie het lijk van uw broer in het mortuarium. Hij bleek echter niet door de explosie te zijn omgekomen, maar wel door kogelwonden. Op zijn overlijdensakte staat zijn sterfdatum vermeld als 03/03/2014. Uw vader vermoed dat A. omkwam door de militie Asaeb Ahl al Haq.

Begin 2015 kwamen 4 mannen van de militie Asaeb naar jullie huis. Ze vroegen om een financiële bijdrage, zoals ze aan elke familie vroegen die geen leden van Hashd al Shaabi in de rangen had. Uw vader weigerde echter te betalen en beschuldigde de militie van het vermoorden van zijn zoon. Toen u twee dagen later 's avonds buiten ging om vrienden te bezoeken, werd u ontvoerd door vier personen. U werd gedurende 10 dagen vastgehouden in een huis. Toen u weer vrijkwam, bleek dat uw vader 15.000 dollar losgeld had betaald. Uw vader vertelde over uw ontvoering aan familie en aan de mukhtar van de wijk. Kort nadien, op 25/01/2015, ontvingen jullie een dreigbrief van de militie Asaeb die jullie tot zwijgen aanmaande. Vijf dagen later dienden u en uw vader een klacht in bij de politie. De politie zei jullie dat ze niets konden doen, maar vertelden ook dat u 5 dagen later de politiedocumenten kon komen ophalen. U bleef nog 5 dagen in Bagdad tot de klacht van de politie klaar was, waarna jullie met het hele gezin naar Diyala vertrokken. Uw stiefmoeder heeft er familie, uw vader kon er soms aan de slag als mecanicien. U besloot na een week in Diyala Irak te verlaten.

Op 15/02/2015 verliet u Irak een eerste keer. U reisde naar Turkije, in het bezit van uw reispaspoort. U had dit toevallig een week voor uw vertrek uit Bagdad verkregen. In Turkije verloor u uw paspoort echter. U reisde dan kortstondig naar Irak terug om er uw vingerafdrukken te geven in het kader van uw paspoortaanvraag. Tijdens deze terugkeer verbleef u bij een vriend in de Green Zone van Bagdad. U reisde hierna terug naar Turkije, waar uw vriend, die bij de paspoortdienst werkte, uw nieuwe paspoort kwam brengen. Vervolgens reisde u eind juli 2015 vanuit Turkije door naar Griekenland met behulp van een smokkelaar. Vandaar zette u uw reis verder over land, om op 15/08/2015 in België aan te komen. Op 18/08/2015 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de eerste bladzijde uit uw reispaspoort, uw diploma, kopies van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw familieleden (vader, stiefmoeder, jongste broer), de woonstkaart van uw vader, de overlijdensakte van uw oudste broer A., een dreigbrief van Al Hashd al Shaabi, twee documenten betreffende uw klacht bij de politie van Bagdad naar aanleiding van de dreigbrief, een envelop, een toestemmingsformulier van de dienst "Tracing" van het Rode Kruis, de gehoornotities van uw advocate met correcties.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden door de sjiitische militie Asaeb Ahl al Haq. In 2014 werd uw broer door hen vermoord, uw vader weigerde daarom in 2015 om financiële bijdrages aan hen te betalen, waarop u door de militie werd ontvoerd.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw asielrelaas is immers manifest ongeloofwaardig, gezien de talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden die de kern van uw asielrelaas raken.

Met betrekking tot uw oudere broer, die militair was en zou zijn omgekomen in 2014 bij een aanslag, legde u immers onaannemelijk vage verklaringen af. Zo kan u zelfs niet bij benadering aangeven sinds wanneer uw broer, die slechts twee jaar ouder was dan u, militair was (CG p.5-6). Verder legt u van het bestaan van uw broer en zijn militaire carrière niet het minste begin van bewijs voor, op een kopie van een overlijdensakte na. Gevraagd naar zijn identiteitsdocumenten gaf u aan enkel over zijn overlijdensakte te beschikken en niet te weten waar zijn andere documenten zijn. Ook de rantsoenkaart van uw gezin, waarop zijn naam zou moeten vermeld staan, weet u niet voor te leggen (CG 2 p.9). Bovendien kan aan de overlijdensakte van uw broer geen enkele bewijskracht worden toegekend, nu

blijkt dat u over de omstandigheden waarin hij zou zijn overleden, geheel onaannemelijke verklaringen aflegt. Zo beweerde u dat hij omkwam op de dag dat er op de markt in Bab Sharji een aanslag werd gepleegd. U slaagt er echter zelfs na aandringen niet in om meer duiding te geven bij deze aanslag. Gevraagd naar de concrete omstandigheden van deze aanslag, verviel u in algemeenheden als 'normaal komt de politie ter plaatse', 'meestal gebeuren aanslagen op markten omdat het er druk is' (CG 2 p.6). U moet vervolgens toegeven niet te weten wat het doelwit was van de aanslag (CG 2 p.7). U geeft aan dat 'er vast wel nog andere slachtoffers vielen', maar u kan zich het aantal slachtoffers niet herinneren, noch kan u zich herinneren of er over deze aanslag werd bericht in de media (CG 2 p.7). Ook hoe u het tragische nieuws over deze aanslag had vernomen, wetende dat uw broer op die plaats was, kan u zich vreemd genoeg niet meer herinneren (CG 2 p.7). U blijkt zelfs niet met zekerheid te kunnen zeggen op welke manier de aanslag werd gepleegd, en kan slechts vermoeden dat het met een autobom was. Uw verklaringen in dit kader zijn des te frappanter, daar u zelf steevast aangeeft dat uw broer was overleden door schotwonden en niet door een explosie. Gevraagd of de aanslag dan mogelijk door wilde schutters werd gepleegd, heeft u geen zinnig weerwoord ("dat weet ik niet, ik was er niet bij")(CG 2 p.7). Hiermee valt niet enkel uw onaannemelijk gebrekkige kennis op over de omstandigheden waarin uw broer zou zijn omgekomen, maar ook het gebrek aan interne coherentie van uw verklaringen. Er mag verwacht worden dat u meer kennis heeft van de gewelddadige omstandigheden waarin uw broer om het leven zou zijn gekomen, te meer daar uw vader, met wie u tot uw vertrek uit Irak samenleefde, ter plaatse is geweest om er zijn zoon te zoeken (CG 2 p.7). Gevraagd naar de identiteit van de moordenaars van uw broer geeft u aan dat u en uw vader vermoeden dat hij werd vermoord door de milities. Gevraagd waarom u de milities verdacht komt u niet verder dan stellen dat 'de meeste incidenten en schietpartijen door milities gebeuren', om nog te verwijzen naar het feit dat 'u en uw familie bedreigd werden' (wat pas een jaar later gebeurde naar aanleiding van de weigering van uw vader om financieel bij te dragen zoals alle andere families wel deden) (CG 2 p.7). Na confrontatie met uw weinig logische opwerping dat uw sjiitische broer het doel zou zijn geweest van een sjiitische moordcommando, beweerde u plots dat de milities eerder al naar jullie huis waren gekomen om te eisen dat uw broer zich bij hen zou aansluiten, wat door uw vader zou geweigerd zijn (CG 2 p.8). u slaagt er vervolgens niet in om de eerdere bezoeken van de sjiitische milities aan uw huis voorafgaand aan de dood van uw broer zelfs maar bij benadering te situeren in tijd (CG 2 p.8, 9). Ook over het aantal bezoeken legt u weinig eenduidige verklaringen af, gaande van 2 à 3 of 3 à 4 keer (CG 2 p.8). Gezien uw weinig spontane verklaring dat milities al voor de dood van uw broer bij jullie zouden zijn geweest tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, en de totale afwezigheid van dit element in uw initiële gehoor ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan dergelijke opwerping slechts gezien worden als een post-factum vergoelijking van uw onsamenhangend relaas.

U heeft geen aannemelijk verklaringen weten afleggen met betrekking tot uw oudere broer en zijn gewelddadige overlijden van uw broer in 2014. Evenmin heeft u uw beweringen hieromtrent afdoende gestaafd met documenten.

Hoewel u zelf desgevraagd een verband ontkent tussen de moord op uw oudere broer en uw eigen problemen een jaar later (CG 2 p.14), blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat deze feiten wel degelijk verband houden. Immers, wanneer uw vader in januari 2015 door vier militieleden opnieuw werd benaderd voor een financiële bijdrage, zoals voor de dood van uw broer al het geval was geweest, weigerde hij omdat hij de militie ervan verdacht zijn oudste zoon te hebben vermoord en ontstond er ruzie (CG 2 p.10, CG 1 p.11). Die weigering vormde vervolgens de rechtstreekse aanleiding voor uw eigen ontvoering twee dagen later. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de moord op uw oudste broer, heeft u ook geen aannemelijke reden gegeven waarom uw vader, een sjiit die in het verleden wél bijdragen betaalde aan de sjiitische militie (CG 1, p. 10-11), dit begin 2015 plots zou geweigerd hebben. Over het betalen van geldbedragen aan de militie legde u overigens tegenstrijdige verklaringen af. u verklaarde tijdens het eerste gehoor nog dat de militie voor de dood van uw broer ook al langskwam om kleine bedragen te vragen voor de bewaking van de wijk, en jullie betaalden. U noemde zelfs een concreet bedrag: 10.000 dinar (CG 1 p. 10-11). Tijdens uw tweede gehoor daarentegen ontkende u dat de militie in het verleden al geld had gevraagd, en beweerde u dat in 2015 de militie voor het eerst geld vroeg en ze voordien enkel een rekrut wilden (CG 2 p.10).

Het is nog frappant dat uw vader, die veronderstelde dat zijn oudste zoon door deze militie werd vermoord, zomaar durfde weigeren om de militie nog financieel te steunen. Geconfronteerd met deze riskante rebellie van uw vader, ondanks het eerdere lot van uw broer, antwoordde u : "we waren niet bang omdat er geen bewijs was". Deze uitleg is verstoken van alle redelijkheid. Nogmaals geconfronteerd met de ernst van de situatie geeft u dan weer plots aan "we waren zeker bang" (CG p.10). Gevraagd naar eventuele voorzorgsmaatregelen, geeft u slechts aan dat jullie thuis waren en niet

vaak buiten gingen, wat dan weer klemt met uw verdere verklaringen dat u nog ging werken en twee dagen later 's avonds nog de straat op ging om bij familie uw telefoon te gaan tonen (CG 2 p. 11). Verder blijkt uit uw verklaringen dat jullie na de bedreiging van de militie gewoon thuis bleven wonen, hoewel jullie - minstens tijdelijk - terecht konden in het huis van uw grootmoeder (CG 2 p.13), en op langere termijn terecht konden in Diyala, waar uw gezin nu nog steeds verblijft (CG 2 p.3, p.13). Gevraagd waarom jullie geen gebruik maakten van deze opties toen jullie voor het eerst in aanvaring kwamen met de militie en zij uw vader dreigden betaald te zetten, geeft u dan weer aan dat u 'niet verwacht had dat er iets zou gebeuren' (CG p.13). Dergelijk excuus is weinig ernstig, aangezien uw vader en uzelf er van overtuigd waren dat uw broer reeds door hen werd vermoord. Hiermee geconfronteerd weet u opnieuw geen zinnig weerwoord te bieden ("ja, we hadden het wel verwacht, maar waar zouden we heen moeten" CG 2 p.13). Uw verklaringen zijn geheel inconsistent en uw beweerde gedrag strookt geenszins met de feiten die u voorhoudt.

Voorts is het opmerkelijk dat jullie de moord op uw broer nooit hebben aangegeven (CG 2 p.9), en jullie evenmin naar de politie stapten nadat u 10 dagen lang ontvoerd was (CG 2 p.11). Dat jullie daarentegen wél voor het eerst naar de politie stapten nadat jullie 5 dagen na uw vrijlating een dreigbrief ontvingen (CG 2 p.11), tart dan ook alle logica, te meer daar u niet meteen na het ontvangen ervan naar de politie stapte maar daarentegen nog twee dagen talmde om dit te doen (CG 2 p.12-13). Na het indienen van jullie klacht hebben jullie vervolgens nog enkele dagen gewacht op het ontvangen van de documenten (CG 2 p.12-13), alvorens te "vluchten" naar Diyala. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt duidelijk dat dit contact met de politie tot enige doel had om documenten te vergaren, eerder dan dat het een ernstige poging zou zijn om de bescherming te zoeken van uw nationale autoriteiten (CG 2 p.11-12), wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnt. In deze context kunnen de door u voorgelegde documenten betreffende uw klacht bij de politie geen objectieve bewijskracht worden toegedicht, te meer gezien de hoge graad van corruptie en documentenfraude in uw land van herkomst (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier).

Tot slot moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reisdocumenten en over het tijdstip van uw vertrek uit Irak niet stroken met de kopie van de eerste bladzijde van het internationaal paspoort die u voorlegt. Gevraagd naar de documenten waarmee u uw land verlaten had, beweerde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS nog dat uw oude paspoort vervallen was, u een nieuw had aangevraagd (nog voor uw problemen begonnen) en dat u 5 dagen voor u Bagdad ontvluchtte naar Diyala per toeval uw nieuwe paspoort kon gaan afhalen (CG 1 p.4-5). U vermeldde hierbij op geen enkele wijze dat u hierna nog enig ander reispaspoort had bekomen. Evenmin vermeldde u in het kader van uw eerste gehoor bij de DVZ, noch bij uw eerste gehoor op het CGVS, dat u na uw vertrek uit uw land van herkomst nog terugkeerde naar Bagdad om er een nieuw reispaspoort te gaan aanvragen nadat u het vorige in Turkije was kwijt geraakt, zoals u tijdens uw tweede gehoor – weinig spontaan beweerde (CG 2 p. 4). Er kon immers worden vastgesteld dat de foto die u van uw reispaspoort voorlegt vermeldt dat u op 21/07/2015 nog een reispaspoort werd uitgereikt, hoewel u volgens uw initiële verklaringen op dat ogenblik al zo'n 5 maanden uw land van herkomst was moeten ontvluchten. Dat u dit niet spontaan vermeldde doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent geen deugd, temeer u ook tijdens uw tweede gehoor aanvankelijk nog beweerde dat u 'zich niet meer kon herinneren of u na uw vertrek uit Irak in februari 2015 al of niet zou zijn teruggekeerd' (CG 2 p.4). Slechts luttele ogenblikken later gaf u plots alsnog toe dat u "misschien" was teruggekeerd om uw vingerafdrukken te geven voor een paspoortaanvraag (Ibid.). Gevraagd waarom u over dergelijk betekenisvol element niet eerder vertelde, antwoordde u : "er zijn dingen die ik me gewoon niet kan herinneren (...)". Uw uitleg weet dan ook niet te overtuigen. Het gegeven dat u vijf maanden na uw beweerde vlucht uit Irak nog een nieuw paspoort werd uitgereikt, een procedure waarvoor volgens uw verklaringen uw aanwezigheid in Bagdad vereist was, ondermijnt de geloofwaardigheid van het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek uit Irak in ernstige mate, en daarmee ook de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Er kan aan uw problemen in Bagdad (waar u tot één week voor uw vertrek zou hebben gewoond en gewerkt) dan ook geen geloof gehecht worden, waardoor kan aangenomen worden dat u naar Bagdad kan terugkeren.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u verklaart dat uw gezin momenteel in Diyala zou verblijven (CG 2 p.3). Ook u zou hier de laatste week voor uw vertrek verbleven hebben (CG 1 p.3). Gevraagd waarom u uit Diyala was vertrokken, daar u aangeeft dat zich in Diyala geen concrete problemen hebben voorgedaan (CG 2 p.4), wierp u op dat u er als jongeman niet kan verblijven omdat het een soennitische plaats is (CG 2 p.14), dat uw vader en broer er niet kunnen buitenkomen omdat zij sjiieten

zijn, dat uw broer nog kort zou zijn opgepakt en vastgehouden omdat hij uit Bagdad zou komen (CG 2 p.3-5). Nochtans blijkt uit Informatie (waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat Diyala geenszins een soennitische bastion is waar sjiieten het risico op willekeurige arrestaties of vervolging lopen. Wel integendeel, uit de informatie beschikbaar blijkt vooreerst dat Diyala een etnisch-religieus heterogeen gebied is, waar sinds het verjagen van IS begin 2015 voornamelijk de sjiitische milities de plak zwaaien en geregeld gewelddadige represailles tegen de soennitische bevolking voorkomen. Dat u, die verklaart sjiit te zijn, een vrees opwerpt ten aanzien van Diyala omwille van uw religieuze strekking, is in deze context dan ook weinig ernstig. De vaststelling dat uw vader zelf nog geen concrete problemen heeft gekend in Diyala, ondanks de sterke machtspositie van de sjiitische milities daar, ondergraaft bovendien uw asielaanvraag enkel nog verder.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw diploma, kopies van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw familieleden (vader, stiefmoeder, jongste broer), de woonkaart van uw vader bevatten identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden.

Wat de overige door u voorgelegde documenten betreft, met name een dreigbrief van Hashd al Shaabi, dient te worden benadrukt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt bovendien dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

De door u voorgelegde envelop toont enkel aan dat u post ontving uit Bagdad, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet in positieve zin kan ombuigen. Ook het toestemmingsformulier van de dienst Tracing van het Rode Kruis bevat geen informatie die relevant is voor de beoordeling van uw asielaanvraag op zich.

De gehoornotities van uw advocate met correcties legt u voor in het kader van de door u aangehaalde vertaalproblemen tijdens het eerste gehoor op het CGVS. Hoewel ook uw advocate aan het eind van het eerste gehoor melding maakte van mogelijke vertaalproblemen, en zij hierop werd ingelicht dat zij eventuele concrete problemen schriftelijk kon melden, mocht het Commissariaat-Generaal tot op heden geen schriftelijke interventie van haar ontvangen waaruit duidelijk blijkt welke vertaalproblemen zich zouden hebben voorgedaan (CG 2 p.1). U wees zelf bij aanvang van uw tweede gehoor op het CGVS (met een andere tolk) op vertaalfouten tijdens uw eerste gehoor (CG 2 p.1). gevraagd op welke manier u deze fouten zou hebben vastgesteld, gezien u zelf het Nederlands onvoldoende machtig bent, gaf u aan dat u het gehoorverslag heeft overlopen met een vriend van u die goed Nederlands kon. Het blijkt hier om de gehoornotities van uw advocate te gaan, waarop correcties werden aangebracht. U verklaart hierover dat er in dat gehoorverslag veel fouten staan zoals de cijfers en de plaatsnamen. Gevraagd of er nog andere fouten werden opgemerkt - behalve cijfers en plaatsnamen - zegt u "Ik veronderstel alleen de cijfers en plaatsnamen" (CG 2 p.2). Aangezien u meermaals wees op fouten in de vertaling en u de gehoornotities van uw advocate intensief overlopen heeft met iemand die zowel het Arabisch als het Nederlands voldoende zou machtig zijn, mag van u veronderstelt worden dat u op duidelijke en concrete wijze kan aangeven welke fouten zouden zijn gemaakt. Bovendien blijkt bij vergelijking met het gehoorverslag opgesteld door de medewerker van het Commissariaat-Generaal dat de notities genomen door uw advocate geenszins een zorgvuldige, correcte en volledige weergave zijn van het verloop van het gehoor. Het CGVS kan bezwaarlijk aansprakelijk worden geacht voor het verkeerde begrip of onzorgvuldige notering van uw verklaringen door uw advocate. Immers, de fouten die u samen met uw vriend aanduidde in de notities van uw advocate blijken wél correct te zijn genoteerd in het gehoorverslag van het CGVS. Anders passages van de tekst liet u ongemoeid en dienen dus als correct vertaald te worden beschouwd. U kan dan ook niet dienstig aanbrengen dat een eventueel vertaalprobleem de vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijke wendingen in uw asielaanvraag kunnen verklaren. Hoe dan ook werd u door het Commissariaat-Generaal een tweede keer gehoord, met een andere tolk. Ook de verklaringen die u tijdens dit tweede gehoor heeft afgelegd, weten niet te overtuigen. In het kader van dit tweede gehoor maakte u geen enkele melding van nieuwe vertaalproblemen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict

gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in

vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus

2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de

veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert ten aanzien van de bestreden beslissing de volgende middelen aan:

“4.1. Eerste middel

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Samenvatting middel:

Verzoeker vrees vervolging door de leden van Asa'ib Ahl Al-Haq. In de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd waarom dit voor verzoeker geen gegronde vrees teweeg brengt.

Begrip vluchteling

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 18 augustus 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, 21-22).

Verweerder haalt in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk zou hebben gemaakt.

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Irak, te verlaten. Verweerder gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

- Omstandigheden dood van broer en link met vluchtrelaas

Verweerster beweert dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen over de dood van zijn broer zou hebben uitgelegd. Op basis van de bestreden beslissing meent verzoeker het één en ander toch verder te moeten verduidelijken.

De broer van verzoeker kwam niet om bij de bomaanslag. Het is zo dat deze aanslag in Bab Sharji plaatsvond en de broer van verzoeker twee dagen later werd teruggevonden, gedood door kogels. Tot op vandaag weet de familie niet meer.

Wat wel vaststaat is dat de vader van verzoeker er vast van overtuigd was, omwille van de omstandigheden waarin de broer van verzoeker is gevonden, dat de milities verantwoordelijk waren voor de dood van zijn zoon. Hierin ligt dan ook de essentie van het vluchtrelaas van verzoeker.

Toen AAH in 2015 kwam aankloppen bij de vader van verzoeker, was het die kwaadheid die er toe aanleiding gaf dat de vader van verzoeker deze extreem gevaarlijke militie het hoofd bood en hen weigerde financieel te steunen.

Deze daad van 'verzet' was emotioneel ingegeven. Waar verweerster hier zoekt naar logica, gaat ze voorbij aan het feit dat ouders die hun kind verliezen door de verschrikkelijke oorlogsomstandigheden, zich niet altijd houden aan deze 'wetten van de logica'.

Verweerster maakt hier dan ook aannames, die misschien 'redelijk' zijn, maar geen rekening houden met de daden waartoe iemand in staat is, als deze emotioneel tot het uiterste gedreven wordt.

Wat het geld betreft dat de familie van verzoeker aan de milities heeft betaald, wenst verzoeker te benadrukken dat reeds voor zijn ontvoering al geld werd gevraagd.

Deze rebellie van zijn vader vormt de directe aanleiding voor de ontvoering van verzoeker zelf. In tegenstelling tot wat verweerster opwerpt is het vluchtrelaas van verzoeker in die zin wél geloofwaardig.

- Verhuis van de familie van verzoeker

Dat de familie van verzoeker heeft gewacht om uit Bagdad weg te trekken heeft veel te maken met de leeftijd van de vader van verzoeker. Het is een oude man, voor wie zo'n verhuis verre van eenvoudig is. Een verhuis naar Diyala was echt de allerlaatste optie. De familie van verzoeker zag echt geen andere optie.

Zo'n verhuis is ook niet écht een oplossing. De veiligheidsrisico's in Diyala zijn zo mogelijk nog groter dan in Bagdad, bovendien is ook daar de positie van de milities énorm sterk.

- Aangifte bij politie

Dat verzoeker en zijn familie zo laat pas naar de politie zijn gestapt, heeft er mee te maken dat zij eigenlijk hun geloof in het vermogen van de politie om hen te helpen compleet verloren zijn. Gezien de huidige context in Irak, waarbij de milities geïnfilteerd zijn in de Popular Mobilization Units en deze op haar beurt ingekanteld werden binnen de officiële defensie van Irak.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker vreest vervolging door de leden van Asa'ib Ahl Al-Haq. Deze milities ontvoerden verzoeker al eerder en onderwierpen hem aan verscheidene folteringen.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen"

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Voor verzoeker is het onmogelijk om de bescherming van de Iraakse autoriteiten in te roepen. De Iraakse autoriteiten zijn niet in staat zichzelf te beschermen, noch in de mogelijkheid om aan verzoeker individuele bescherming te bieden.

Dit middel is bijgevolg gegrond.

4.2. Tweede middel

- Schending van artikel 48/4b Vreemdelingenwet;
- Schending artikel 3 EVRM
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Samenvatting middel:

Verzoeker heeft een trauma opgelopen door de ontvoering waar hij het slachtoffer van werd. Verzoeker terugsturen naar de plaats waar hij dit trauma opliep, houdt een onmenselijke behandeling in.

Verweerster laat in bestreden beslissing volledig na het psychologisch effect van de ontvoering door de leden van Asa'ib Ahl Al-Haq die verzoeker moest ondergaan in Irak in acht te nemen.

De ontvoering door de leden van Asa'ib Ahl Al-Haq veroorzaakte een trauma bij verzoeker. Verzoeker terugsturen naar de plaats waar hij dit trauma opliep, houdt bijgevolg een onmenselijke behandeling in. Het is overduidelijk dat dit niet alleen een schending van artikel 48/4b VW tot gevolg heeft, maar ook van artikel 3 EVRM.

Dit middel is bijgevolg gegrond op basis van de hierboven aangehaalde schendingen.

4.3. Derde middel

- Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Samenvatting middel:

Verweerster houdt in geen rekening met de zeer onveilige zeer onveilige zeer onveilige levensomstandigheden in in Bagdad. Er vinden in Bagdad tot op heden talrijke veiligheidsincidenten plaats die verweerster volledig naast zich neerlegt in de bestreden beslissing.

4.3.1. JURIDISCH KADER

Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus op heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt "de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

"§2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker. Er is geen twijfel over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Bagdad.

Verweerster concludeert dat er geen reden meer zou zijn om omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Zo erkent verweerster in haar bestreden beslissing dat er in Irak momenteel sprake is van een binnenlands gewapend conflict (stuk 1). Echter is deze vaststelling, volgens verweerster, onvoldoende om aan verzoeker het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen.

Verweerster slaagt er echter niet in om dit oordeel op een onderbouwde wijze te beargumenteren. Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een op zijn zachtst genoemd gewrongen motivatie oplevert.

Verweerster erkent in de bestreden beslissing dat “de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is” (stuk 1).

Aangaande de mate van willekeurig geweld verwijst verzoeker naar het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 in de zaak C – 465/07, te consulteren op <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/?uri=CELEX%3A62007CJ0465>). In dit arrest stelt het Hof van Justitie klaar en duidelijk dat de inhoud van de artikel 15, sub C Kwalificatierichtlijn verschilt van die van artikel 3 E.V.R.M. en dat deze op autonome wijze dient te worden uitgelegd:

“28 Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.

32 De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33 De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoekster, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.”

Het arrest van het Hof van Justitie bepaalt niet via welke objectieve criteria de mate van willekeurig geweld dient beoordeeld te worden. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan hierbij wel als leidraad dienen.

Verweerster erkent dat het geweld in Bagdad een hoog aantal burgerslachtoffers opeist maar is van mening dat bij de beoordeling van het niveau van willekeurig geweld in Bagdad niet alleen kwantitatieve maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht dienen te worden zoals de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad, infrastructuur, het voorhanden zijn van levensnoodzakelijke goederen, aanwezigheid van internationale organisaties enz. Daargelaten het feit dat de vaststelling van het CGVS over het leven in Bagdad uiterst optimistisch is, kan de relevantie ervan in vraag gesteld worden wanneer vaststaat dat er dagelijks burgerslachtoffers vallen in Bagdad omwille van het endemisch geweld dat er aan de gang is en dat rechtstreeks gericht is op burgers.

De belangrijkste redenen die verweerster aanhaalt om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, is de bewering dat de aanwezigheid van de sjiiitische milities ervoor heeft gezorgd dat de aard, intensiteit en frequentie van de acties van IS in Bagdad zijn veranderd. Vandaag zouden er nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaatsvinden.

Eveneens erkent verweerster dat de mobilisatie van de sjiiitische milities sinds juni 2014 gepaard gaat met mishandelingen, ontvoeringen en moorden op grote schaal.

Hiertegenover argumenteert verweerster dat ondanks deze precare veiligheidssituatie het openbare leven in Bagdad nog niet stilgevallen is, de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad uitoefenen en internationale organisaties en diplomatieke vertegenwoordiging er aanwezig blijft. Ook toont het feit dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006 volgens verweerster aan dat er geen reëel risico op ernstige schade is. De huidige motivatie van verweerster is een zwaktebod

Uit wat hierna volgt zal duidelijk blijken dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds uitermate onveilig en precair is; Een terugkeer naar Bagdad betekent dan ook een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.2. VEILIGHEIDSSITUATIE IN BAGDAD VOLGENS EIGEN CEDOCA-RAPPORT

In het administratief dossier van verweerster lezen we het volgende, wat betreft de terroristische aanslagen door IS in Bagdad:

(...)
(...)
(...)
(...)
(...)
(...)
(...)

CEDOCA, de onderzoeksdienst van verweerster, komt in het administratief dossier dan ook niet tot de conclusie dat er sprake zou zijn van een uitgesproken daling van het geweld.

(...)

(...)

(administratief dossier van verweerster, CEDOCA, "COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad", 25 september 2017, p 43).

4.3.3. VEILIGHEIDSSITUATIE JULI 2017 – JANUARI 2018

Ook uit andere bronnen blijkt dat de stroom aan aanslagen het afgelopen half jaar is blijven aanhouden in Irak. Het moet trouwens worden opgemerkt dat de COI-focus waarop verweerster zich beroept al dateert van september 2017 en de informatie die erin werd verwerkt vaak nog een pak ouder is. Dit onderzoek is niet meer actueel.

Verzoeker wenst te wijzen op de huidige onveilige situatie in Bagdad en de verklaringen van VN secretaris-generaal in Irak, de heer Jan Kubis, hieromtrent. De heer Jan Kubis wijst onder meer op de blijvende dreiging en slagkracht van IS in Bagdad. Deze aanwezigheid gaat gepaard met talrijke eerder willekeurige moorden en aanslagen in de Iraakse hoofdstad.

"Special Representative of the United Nations Secretary-General in Iraq (SRSG) condemned the terrorist attacks claimed by ISIS in Baghdad which took at least a dozen lives on Monday night.

"Despite defeats at the hands of the Iraqi security forces, the Daesh terrorist group remains a potent force, and Iraqis need to remain vigilant in the coming period," said SRSG Jan Kubis in a press release on Tuesday, using the Arabic acronym for ISIS.

Two suicide bombers blew themselves up at a market on the outskirts of Baghdad Monday night, leaving 11 civilians dead and wounding 31 others, a police captain told AFP.

"Five suicide bombers attacked a market and shops in the Nahrawan area," the police captain said speaking on the condition of anonymity. "The police killed three of them but the other two blew themselves up." ISIS claimed responsibility for the attack in a message on its propaganda channel."

(stuk 4, Rudaw, "After Baghdad attacks UN says Iraqis need to remain vigilant", 28 november 2017) te consulteren via: <http://www.rudaw.net/english/middleeast/iraq/28112017>, verzoeker zet vet)

"One person was killed and seven others wounded in a car bomb in Baghdad on Saturday, Iraqi police said.

A roadside car bomb exploded near a public bank at New Baghdad Area in southeast Baghdad, a police source told KUNA.

The seven people who were wounded in the blast were taken to a nearby hospital for necessary medical treatment, the source added."

(stuk 12, Reliefweb, Car bombs kills one person, injures seven others in Baghdad, 15 juli 2017, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/iraq/car-bomb-kills-one-person-injures-seven-others-baghdad>)

"Un kamikaze vêtu d'habits de femme voilée a tué 14 personnes et en a blessé 13 autres dimanche dans un camp de personnes déplacées proche de Bagdad, a-t-on appris de source proche des forces de sécurité. L'attentat a été revendiqué par le groupe Etat islamique (EI). Le camp où le kamikaze s'est fait sauter est connu comme le "Km 60". Y vivent des gens venus de zones à majorité sunnite toujours sous le contrôle de l'EI, dans la vallée de l'Euphrate."

(stuk 8, Reuters, Attentat suicide près de Bagdad, 14 morts, 3 juli 2017, te consulteren op <http://www.boursorama.com/actualites/attentat-suicide-pres-de-bagdad-14-morts-472e5fd511bfbed5bb1b0030bc4cebd7>)

"A car bombing has struck a busy market area in eastern Baghdad, killing at least 12 people, Iraqi officials say. The explosive-laden car went off at the Jamila wholesale market in Baghdad's Shia district of Sadr City on Monday morning, a police officer said.

The explosion also wounded 28 other people, he said, saying the death toll was expected to rise further. A medical official confirmed the casualty figures. Both officials spoke on condition of anonymity because they were not authorised to talk to journalists.

(...) The Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL, also known as ISIS) group claimed responsibility in an online statement on its media arms, the Amaq propaganda agency."

(stuk 9, Al Jazeera, 12 people dead as war bomb explodes in Baghdad, 28 augustus 2017, te consulteren op <http://www.aljazeera.com/news/2017/08/12-people-dead-car-bomb-explodes-baghdad-170828111449837.html>, verzoeker zet vet)

"A paramilitary fighter was killed and two others were wounded on Tuesday when a bomb exploded in a southern Baghdad area, according to a police source.

Alsumaria News quoted the source saying that a member of the Tribal Mobilization was killed while two others were wounded when a roadside bomb went off while their patrol was passing through arab Jabbour area, Dora, south of the capital.

Violence and armed conflicts left 297 Iraqis dead and wounded during the month of August, according to a monthly count by the United Nations Assistance Mission in Iraq which excludes security members deaths. Baghdad was the most affected province with 45 deaths and 135 injuries.”

(stuk 10, Iraqi News, Paramilitary fighter killed, 2 wounded in southern Baghdad bombing, 12 september 2017, te consulteren op <https://www.iraqinews.com/iraq-war/paramilitary-fighter-killed-2-wounded-southern-baghdad-bombing/>, verzoeker zet vet)

“Baghdad (IraqiNews.com) Eight persons were killed and injured as two bomb blasts exploded in south and east of Baghdad, a security source said.

“A bomb exploded near stores in Kasret Waatash in east of Baghdad, leaving a person killed and five others wounded,” the source told Baghdad Today on Monday.

Moreover, “a bomb targeted police patrol in Arab Jabour region, south of Baghdad, leaving two persons injured,” the source added.

Violence in the country has surged further with the emergence of Islamic State Sunni extremist militants who proclaimed an “Islamic Caliphate” in Iraq and Syria in 2014.”

(stuk 20, Iraqi News, Eight civilians killed, injured in bomb blasts east, south of Baghdad, 25 september 2017, te consulteren op <https://www.iraqinews.com/iraq-war/eight-civilians-killed-injured-bomb-blasts-east-south-baghdad/>, verzoeker zet vet)

“Baghdad (IraqiNews.com) Two persons were killed, while eight others were wounded in a bomb blast and armed attack in south and west of Baghdad, a security source said.

“A civilian was killed, while six others were wounded as a bomb, placed near a market, exploded in al-Zidan village in Abu Ghraib region, west of Baghdad,” the source told Baghdad Today on Saturday.

Moreover, the source, who asked to remain anonymous, said “unknown gunmen opened fire against a civilian in al-Sihha district in al-Dora, south of Baghdad.” The victim was immediately killed.

Violence in the country has surged further with the emergence of Islamic State Sunni extremist militants who proclaimed an “Islamic Caliphate” in Iraq and Syria in 2014.”

(stuk 16, Iraqi News, Two killed, eight wounded in bomb blast, armed attack in Baghdad, 7 oktober 2017, te consulteren op <https://www.iraqinews.com/iraq-war/two-killed-eight-wounded-bomb-blast-armed-attack-baghdad/>, verzoeker zet vet)

Opvallend is dat de aanval die op 27 november 2017 door IS werd uitgevoerd, niet zomaar een aanslag was, maar een gecombineerde aanval met guerrillastrijders en bomaanslagen. Dergelijke aanvallen gaan lijnrecht in tegen de analyse van verweerster in bestreden beslissing (stuk 1).

“Reports from Iraq say at least 11 people have been killed and more than 20 others wounded in a gun and bombing attack southeast of the capital, Baghdad.

An Interior Ministry spokesman said on November 27 that two attackers shot several civilians in Nahrawan district, located 35 kilometers east of the Iraqi capital, before one blew himself up and the other was killed by security forces.”

(stuk 13, Radio Free Europe, “Attack Kills At Least 11 Near Baghdad, IS Claims Responsibility”, 27 november 2017, à consulter sur <https://www.rferl.org/a/iraq-attack-market-baghdad-islamic-state/28882725.html>, verzoeker zet vet)

“A suicide bomb attack on Monday in the southeastern Iraqi capital of Baghdad killed 17 and wounded over 28 others.

The Iraqi Ministry of Interior reported that a suicide attack targeted a crowded market in the Nahrawan area in Baghdad.”

(stuk 11, Kurdistan 24, “PHOTO: 45 casualties reported in Baghdad suicide bombing”, 27 november 2017, te consulteren via www.kurdistan24.net/en/news/d794276e-430c-4e99-910a-1d9e2346c2cd, verzoeker zet vet)

“Three civilians were injured Monday in a roadside bomb blast in Baghdad, a security source was quoted as saying. Speaking to Alsumaria News, the source said, “A roadside explosive charge went off near a popular market at al-Nahrawan area in southeastern Baghdad, leaving three civilians injured.” “A security force rushed to the blast site and carried the injured to a nearby hospital for treatment,” the source added.

On Sunday, an explosive charge planted near a café at al-Saheroon neighborhood in the Iraqi capital went off, leaving one person dead and four others injured.”

(stuk 3, Iraqi News, “Three civilians injured in roadside bomb explosion in Baghdad”, 8 januari 2018, te consulteren via: <https://www.iraqinews.com/iraq-war/three-civilians-injured-roadside-bomb-explosion-baghdad/>, verzoeker zet vet)

“Het centrum van de Iraakse hoofdstad Bagdad is maandagochtend getroffen door twee ontploffingen. Daarbij vielen volgens een hooggeplaatste bron bij het ministerie van Gezondheid 31 doden, de BBC meldt 35 dodelijke slachtoffers.

Het is al de tweede aanslag op drie dagen tijd in de Iraakse hoofdstad. "Twee zelfmoordterroristen hebben zichzelf tot ontploffing gebracht op het al-Tayyaranplein in het centrum van Bagdad", aldus generaal en woordvoerder Saad Maan eerder op de dag. "Er vielen zestien doden."

(stuk 21 De Morgen, Aantal slachtoffers stijgt: Zeker 31 doden bij dubbele zelfmoordaanslag in Bagdad, 15 januari 2018, te consulteren via: <https://www.demorgen.be/buitenland/aantal-slachtoffers-stijgt-zeker-31-doden-bij-dubbele-zelfmoordaanslag-in-bagdad-b2606c4e/>)

Aan de veelvuldige bomaanslagen door IS lijkt maar geen einde te komen. Wel integendeel, naarmate IS in de conventionele strijd meer en meer in het defensief wordt gedwongen gaat de organisatie meer en meer over tot zeer grote aanslagen, die bijzonder veel burgerslachtoffers maken.

De verhoogde frequentie van aanslagen gepleegd door IS, kan verklaard worden door de processen tegen IS die zeer recent zijn gestart. De talrijke schendingen van het recht op eerlijk proces van duizenden opgepakte verdachten lokt een zeer felle reactie uit van IS in de vorm van gewelddadige aanslagen.

Het is evident dat dit het recept bij uitstek is voor een regelrechte ramp in Bagdad zoals reeds blijkt uit volgende objectieve informatie.

"Human Rights Watch knows of more than 7,000 ISIS suspects who have been tried or convicted since 2014, and 92 ISIS convicts who have been executed. As far as we know, Iraqi courts did not charge any of these people with any crime other than ISIS membership; we also know that some of these trials can last as little as 15 to 20 minutes, without any victims of their alleged crimes present."

(stuk 6, Human Rights Watch, "ISIS Is on the Ropes in Iraq. Now the UK Needs To Push For Justice", 4 december 2017, te consulteren via <https://www.hrw.org/news/2017/12/04/isis-ropes-iraq-now-uk-needs-push-justice>, verzoeker zet vet)

"Nog volgens HRW hebben de verdachten niet altijd toegang tot een advocaat. Hun familie zou vaak niet op de hoogte zijn dat ze nog leven en gevangen worden gehouden. HRW sprak onder meer een rechter in het noorden van Irak die toegaf dat het in zijn rechtbank "vooruit moet gaan".

De daders laten vaak gezinnen achter die volledig verarmd zijn en sociaal uitgesloten. Door de oneerlijke processen dreigen die families en kinderen arm en verbitterd op te groeien, stelt HRW. De organisatie vreest dat dit een ideale kweekvijver vormt voor een nieuwe generatie extremistische strijders."

(stuk 7, VRT Nieuws, "IS-strijders krijgen geen eerlijk proces in Irak", 5 december 2017, te consulteren via: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2017/12/04/strijders-terreurgroep-is-krijgen-geen-eerlijk-proces-in-irak/>, verzoeker zet vet)

4.3.4. DOMINANTIE VAN MILITIES

In de bestreden beslissing stelt verweerster verder dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad hebben, dit strookt echter niet met de realiteit in de Irakese hoofdstad.

De Irakese autoriteiten hebben weliswaar formeel nog steeds de controle over Bagdad, maar sinds de sjiitische milities in juni 2014 gemobiliseerd werden, controleren zij in de praktijk grote delen van de stad, wat gepaard gaat met tal van moorden, mishandelingen en ontvoeringen.

De Iraakse overheid heeft niet de slagkracht om hiertegen in te gaan, bij open confrontaties tussen milities en overheidstroepen, trokken deze laatste veelal aan het kortste eind. Bovendien staan zij onder invloed van de Iraanse regering, die deze milities aanstuurt en hoopt te profiteren van de implosie van het Irakese centrale bestuur.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

4.3.5. ESCALEREND CONFLICT MET KOERDISTAN

(...)

(...)

(...)

(...)

“Turkey’s president, Recep Tayyip Erdogan, said Tuesday that Kurdistan’s action risked provoking a wider conflict, and he warned that Kurds would go hungry from a trade blockade with Turkey.

“If Barzani and the Kurdish Regional Government do not reverse this mistake as soon as possible, they will go down in history with the shame of taking the region into an ethnic and sectarian war,” he said in a televised speech from Ankara.

(...) Both Turkey and Iran have threatened sanctions against the Kurdish region, including the closing of border crossings. Turkish and Iraqi troops are conducting military exercises on Iraq’s northern border near Kurdistan, and Iranian forces are carrying out similar maneuvers on Iraq’s eastern border.”

(stuk 17, NY Times, Iraq orders Kurdistan to surrender its airports, 26 september 2017, Te consulteren op <https://www.nytimes.com/2017/09/26/world/middleeast/iraq-kurds-independence.html>, verzoekende partij zet vet)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

“Although Iraqi officials portrayed the Kurds as retreating without a fight, Kurdish officials said Peshmerga had clashed with the "Popular Mobilisation" - Shi'ite Muslim forces trained and armed by Iran that operate alongside regular Iraqi troops.

The Peshmerga and Popular Mobilisation, an Iranian Shi'ite militia, exchanged artillery fire south of Kirkuk, a Kurdish security official said. The official said the Peshmerga had pushed back two assaults and destroyed several Popular Mobilisation vehicles, which were U.S.-supplied humvees.”

(stuk 19, Haaretz, Reuters en Associated press, Battle for Kurdistan: U.S. Weapons Face Off Against U.S. Weapons as Iraqi Forces Seize Key Kurdish Oil Center, te consulteren via: <https://www.haaretz.com/middle-east-news/iraq/1.817465>, verzoekende partij zet vet)

Hierboven werd omstandig aangetoond dat de situatie in Bagdad nog steeds extreem gevaarlijk is. De kiemen voor een hernieuwde intensiteit bieden zich bovendien al opnieuw aan.

Dit middel is bijgevolg gegrond.”

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een twintigtal stukken toe (bijlagen 3-21) bestaande uit persberichten met betrekking tot de evolutie van de veiligheidssituatie in Irak.

Met een aanvullende nota van 29 mei 2018 legt de verwerende partij volgend document neer: “COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018.

Ter terechtzitting legt verzoeker middels een aanvullende nota volgende stukken neer: attesten i.v.m. het volgen van een cursus Nederlands en foto's met graffiti op zijn huis in Irak, houdende doodsbedreigingen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

- a. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing werd verzoekers asielaas door het CGVS als

“manifest ongeloofwaardig” beoordeeld omwille van de talrijke tegenstrijdigheden en vaagheden die de kern van het relaas raken. Deze beoordeling steunt op de volgende redengeving:

(i) Verzoeker legt onaannemelijk vage verklaringen af over zijn broer, die militair was en in 2014 omkwam bij een aanslag.

1. Verzoeker wist zelfs niet bij benadering sinds wanneer zijn broer, die slechts twee jaar ouder was, militair was (CGVS, p.5-6). Hij legt van het bestaan van zijn broer en zijn militaire carrière niet het minste begin van bewijs voor, behalve een kopie van een overlijdensakte. Over zijn identiteitsdocumenten gaf hij aan enkel over zijn overlijdensakte te beschikken en niet te weten waar zijn andere documenten zijn. Ook de rantsoenkaart van zijn gezin, waarop zijn naam zou moeten vermeld staan, weet hij niet voor te leggen (CGVS 2, p.9). Aan de overlijdensakte van zijn broer wordt geen enkele bewijskracht toegekend, gelet op de onaannemelijke verklaringen over de omstandigheden waarin hij zou zijn overleden. Verzoeker verklaarde dat zijn broer omkwam op de dag dat er op de markt in Bab Sharji een aanslag werd gepleegd. Hij kan echter geen duiding geven bij deze aanslag. Hij beperkt zich tot algemeenheden als ‘normaal komt de politie ter plaatse’, ‘meestal gebeuren aanslagen op markten omdat het er druk is’ (CGVS 2, p.6) en ‘wist niet wat het doelwit was van de aanslag’ (CGVS 2, p.7). Hij verklaart ‘er vast wel nog andere slachtoffers vielen’, maar kan zich het aantal slachtoffers niet herinneren, noch kan hij zich herinneren of er over deze aanslag werd bericht in de media (CGVS 2, p.7). Hij herinnert zich niet hoe hij het nieuws over deze aanslag heeft vernomen, terwijl hij wist dat zijn broer op die plaats was (CGVS 2, p.7). Hij weet niet hoe de aanslag werd gepleegd, en vermoedt slechts dat het met een autobom was. Hij verklaart bovendien dat zijn broer stierf door schotwonden en niet door een explosie. Of de aanslag dan mogelijk door wilde schutters werd gepleegd, weet hij niet (CGVS 2, p.7). Er kan worden verwacht dat verzoeker meer kennis heeft van de gewelddadige omstandigheden waarin zijn broer om het leven zou zijn gekomen, temeer zijn vader, met wie hij tot zijn vertrek uit Irak samenleefde, ter plaatse ging om zijn zoon te zoeken (CGVS 2, p.7).
2. Over de identiteit van de moordenaars van zijn broer verklaart hij dat hij en zijn vader vermoeden dat hij werd vermoord door de milities. Hij verklaart dit met de stelling dat ‘de meeste incidenten en schietpartijen door milities gebeuren’, en dat hij en zijn familie bedreigd werden, wat pas een jaar later gebeurde naar aanleiding van de weigering van zijn vader om financieel bij te dragen, zoals alle andere families wel deden (CGVS 2, p.7).
3. Over zijn weinig logische opwerping dat zijn sjiitische broer het doel zou zijn geweest van een sjiitische moordcommando, verklaart hij plots dat de milities eerder al naar hun huis waren gekomen om te eisen dat zijn broer zich bij hen zou aansluiten, wat hun vader weigerde (CGVS 2, p.8). Hij slaagt er vervolgens niet in om de eerdere huisbezoeken van de sjiitische milities, voorafgaand aan de dood van zijn broer, zelfs maar bij benadering te situeren in de tijd (CGVS 2, p.8-9).
4. Ook over het aantal bezoeken legt hij weinig eenduidige verklaringen af, gaande van 2 à 3 of 3 à 4 keer (CGVS 2, p.8). Gezien zijn weinig spontane verklaring dat milities al voor de dood van zijn broer langskwamen tijdens het tweede gehoor op het CGVS, en de totale afwezigheid van dit element bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt dit beschouwd als een *post-factum*-vergoelijking van zijn onsamenhangend relaas.

(ii) Ook verzoekers verklaringen over de weigering van zijn vader om een financiële bijdrage te leveren aan de milities zijn niet aannemelijk.

1. Hoewel verzoeker zelf het verband ontkent tussen de moord op zijn oudere broer en zijn eigen problemen een jaar later (CGVS 2, p.14), blijkt uit het geheel van zijn verklaringen dat deze feiten wel degelijk verband houden. Verzoekers vader weigerde immers in januari 2015 een financiële bijdrage, zoals hij al eerder gedaan had, omdat hij de militie verdacht zijn oudste zoon te hebben vermoord en er ontstond ruzie (CGVS 2, p.10, CGVS 1, p.11). Deze weigering was de rechtstreekse aanleiding voor verzoekers eigen ontvoering twee dagen later. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen over de moord op zijn oudste broer, is er ook geen aannemelijke reden gegeven waarom zijn

vader, een sjiit die in het verleden wél bijdragen betaalde aan de sjiitische militie (CGVS 1, p. 10-11), dit begin 2015 plots zou geweigerd hebben.

2. Over het betalen van geldbedragen aan de militie legde verzoekers tegenstrijdige verklaringen af. Hij verklaarde tijdens het eerste gehoor dat de militie voor de dood van zijn broer ook al langskwam om kleine bedragen te vragen voor de bewaking van de wijk, hetgeen zij betaalden. Bij het tweede gehoor ontkende hij dat de militie in het verleden al geld had gevraagd, en beweerde hij dat in 2015 de militie voor het eerst geld vroeg en ze voordien enkel een rekrut wilden (CGVS 2, p.10).
 3. Het is ook frappant dat zijn vader, die veronderstelde dat zijn oudste zoon door deze militie werd vermoord, zomaar durfde weigeren om de militie nog financieel te steunen. Geconfronteerd met deze riskante rebellie van zijn vader, ondanks het eerdere lot van zijn broer, antwoordde hij: *"we waren niet bang omdat er geen bewijs was"*. Deze uitleg is verstoken van alle redelijkheid. Nogmaals geconfronteerd met de ernst van de situatie geeft hij dan weer plots aan *"we waren zeker bang"* (CGVS 2, p.10).
 4. Over eventuele voorzorgsmaatregelen verklaart verzoeker enkel dat zij thuis bleven en niet vaak buiten gingen, wat klemt met verzoekers eerdere verklaringen dat hij nog ging werken en twee dagen later 's avonds nog de straat op ging om bij familie zijn telefoon te gaan tonen (CGVS 2, p. 13). Verder blijkt dat zij na de bedreiging van de militie gewoon thuis bleven wonen, hoewel zij - minstens tijdelijk - terechtkonden in het huis van verzoekers grootmoeder (CGVS 2, p.13), en op langere termijn terechtkonden in Diyala, waar zijn gezin nog steeds verblijft (CGVS 2, p.3, p.13). Gevraagd waarom zij geen gebruik maakten van deze opties toen zij voor het eerst in aanvaring kwamen met de militie en zij zijn vader dreigden betaald te zetten, verklaart verzoeker dan weer dat hij 'niet verwacht had dat er iets zou gebeuren' (CGVS 2, p.13). Dit is weinig ernstig, aangezien verzoeker en zijn vader ervan overtuigd waren dat zijn broer reeds door hen werd vermoord. Hierop verklaart verzoeker dan weer: *"ja, we hadden het wel verwacht, maar waar zouden we heen moeten"* (CGVS 2, p.13). Verzoekers verklaringen zijn geheel inconsistent en zijn beweerde gedrag strookt geenszins met de feiten die hij voorhoudt.
 5. Het is opmerkelijk dat zij de moord op zijn broer nooit hebben aangegeven (CGVS 2, p.9), en zij evenmin naar de politie stapten nadat verzoeker 10 dagen lang ontvoerd werd (CGVS 2, p.11). Dat zij daarentegen wél voor het eerst naar de politie stapten nadat zij 5 dagen na zijn vrijlating een dreigbrief ontvingen (CGVS 2, p.11), tart dan ook alle logica, bovendien wachtten zij nog twee dagen om dit te doen (CGVS 2, p.12-13). Na het indienen van de klacht hebben zij vervolgens nog enkele dagen gewacht op documenten (CGVS 2, p.12-13), alvorens te *"vluchten"* naar Diyala. Uit het geheel van de verklaringen blijkt aldus dat het contact met de politie als enige doel had om documenten te vergaren, eerder dan dat het een ernstige poging zou zijn om de bescherming te zoeken van de nationale autoriteiten (CGVS 2, p.11-12). In deze context kunnen de voorgelegde documenten betreffende de klacht bij de politie geen objectieve bewijskracht worden toegedicht, temeer gezien de hoge graad van corruptie en documentenfraude in zijn land van herkomst (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).
- (iii) De verklaringen over zijn reisdocumenten en over het tijdstip van vertrek uit Irak stroken niet met de kopie van de eerste bladzijde van het internationaal paspoort die hij voorlegt.
1. Over de documenten waarmee hij Irak verliet, beweerde hij tijdens het eerste gehoor op het CGVS nog dat zijn oude paspoort vervallen was, hij een nieuw had aangevraagd (nog voor zijn problemen begonnen) en dat hij 5 dagen voor hij Bagdad ontvluchtte naar Diyala per toeval zijn nieuwe paspoort kon gaan afhalen (CGVS 1, p.4-5). Hij vermeldde niet dat hij hierna nog een ander reispaspoort had bekommen.
 2. Hij vermeldde ook niet bij de DVZ, noch bij het eerste gehoor op het CGVS, dat hij na zijn vertrek uit Irak nog terugkeerde naar Bagdad om er een nieuw reispaspoort te gaan aanvragen, nadat hij het vorige in Turkije was kwijt geraakt, zoals hij tijdens het tweede gehoor - weinig spontaan - beweerde (CGVS 2, p. 4). De foto die hij van zijn reispaspoort voorlegt, vermeldt immers dat op 21 juli 2015 nog een reispaspoort werd uitgereikt, hoewel verzoeker volgens zijn initiële verklaringen op dat ogenblik al zo'n 5

maanden uit Irak gevlucht was. Bij het tweede gehoor beweerde hij aanvankelijk nog dat hij 'zich niet meer kon herinneren of hij na zijn vertrek uit Irak in februari 2015 al of niet zou zijn teruggekeerd' (CGVS 2, p.4).

3. Onmiddellijk daarop verklaart hij dat hij "*misschien*" was teruggekeerd om zijn vingerafdrucken te geven voor een paspoortaanvraag (*Ibid.*). Waarom hij dit niet eerder vertelde, verklaart hij: "*er zijn dingen die ik me gewoon niet kan herinneren (...)*". Het gegeven dat hem vijf maanden na zijn beweerde vlucht uit Irak nog een nieuw paspoort werd uitgereikt, een procedure waarvoor volgens zijn verklaringen zijn aanwezigheid in Bagdad vereist was, ondermijnt de geloofwaardigheid van het tijdstip en de omstandigheden van zijn vertrek uit Irak in ernstige mate, en daarmee ook de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.
4. Verzoeker verklaart dat zijn gezin momenteel in Diyala zou verblijven (CGVS 2, p.3). Ook hij zou hier de laatste week voor zijn vertrek verbleven hebben (CGVS 1, p.3). Gevraagd waarom hij uit Diyala was vertrokken, omdat er zich in Diyala geen concrete problemen hebben voorgedaan (CGVS 2, p.4), verklaart hij dat hij er als jongeman niet kan verblijven omdat het een soennitische plaats is (CGVS 2, p.14), dat zijn vader en broer er niet kunnen buitenkomen omdat zij sjiieten zijn en dat zijn broer nog kort zou zijn opgepakt en vastgehouden omdat hij uit Bagdad zou komen (CGVS 2, p.3-5). Uit Informatie in het administratief dossier blijkt echter dat Diyala geen soennitische bastion is waar sjiieten het risico op willekeurige arrestaties of vervolging lopen. Er blijkt integendeel dat Diyala een etnisch-religieus heterogeen gebied is, waar sinds het verjagen van IS begin 2015 voornamelijk de sjiitische milities de plak zwaaien en geregeld gewelddadige represailles tegen de soennitische bevolking voorkomen. Dat een sjiiet een vrees opwerpt ten aanzien van Diyala omwille van zijn religieuze strekking, is in deze context weinig ernstig. De vaststelling dat zijn vader zelf nog geen concrete problemen heeft gekend in Diyala, ondanks de sterke machtspositie van de sjiitische milities daar, ondergraaft bovendien het asieltrelaas enkel nog verder.

- (iv) De voorgelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, diploma, kopies van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van zijn familieleden (vader, stiefmoeder, jongste broer) en de woonstkaart van zijn vader bevatten slechts identiteitsgegevens, die niet betwist worden.

De dreigbrief van Hashd al Shaabi is niet van aard verzoekers verklaringen te ondersteunen, aangezien deze niet geloofwaardig, coherent of plausibel zijn. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is, gelet op de hoge graad van corruptie. De voorgelegde envelop toont enkel aan dat verzoeker post ontving uit Bagdad. Het toestemmingsformulier van de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis bevat geen informatie die relevant is voor de beoordeling van het asieltrelaas.

- (v) Verzoeker legt gehoornotities van zijn advocate met correcties neer in het kader van de aangehaalde vertaalproblemen tijdens het eerste gehoor op het CGVS. Hoewel ook de advocate aan het eind van het eerste gehoor melding maakte van mogelijke vertaalproblemen, en zij hierop werd ingelicht dat zij eventuele concrete problemen schriftelijk kon melden, werd er geen schriftelijke interventie van haar ontvangen, waaruit duidelijk blijkt welke vertaalproblemen zich zouden hebben voorgedaan (CGVS 2, p.1).

Verzoeker wees bij aanvang van het tweede gehoor op het CGVS (met een andere tolk) op vertaalfouten tijdens het eerste gehoor (CGVS 2, p.1). Op de vraag hoe deze fouten werden vastgesteld, gezien hij zelf het Nederlands onvoldoende machtig is, verklaarde verzoeker dat hij het gehoorverslag heeft overlopen met een vriend die goed Nederlands kon. Het blijkt hier om de gehoornotities van zijn advocate te gaan, waarop correcties werden aangebracht. Hij verklaart hierover dat er in dat gehoorverslag veel fouten staan, zoals de cijfers en de plaatsnamen. Gevraagd of er nog andere fouten werden opgemerkt - behalve cijfers en plaatsnamen - zegt hij "*Ik veronderstel alleen de cijfers en plaatsnamen*" (CGVS 2, p.2). Aangezien hij meermaals wees op fouten in de vertaling en hij de gehoornotities van zijn advocate intensief overlopen heeft met iemand die zowel het Arabisch als het Nederlands voldoende zou machtig zijn, kan worden verondersteld dat hij op duidelijke en concrete wijze kan aangeven welke fouten zouden zijn gemaakt. Bovendien blijkt bij vergelijking met het gehoorverslag, opgesteld door de medewerker van het CGVS, dat de notities, genomen door

zijn advocate, geenszins een zorgvuldige, correcte en volledige weergave zijn van het verloop van het gehoor. Het CGVS kan bezwaarlijk aansprakelijk worden geacht voor het verkeerde begrip of onzorgvuldige notering van zijn verklaringen door zijn advocate. Immers, de fouten die hij samen met zijn vriend aanduidde in de notities van zijn advocate, blijken wél correct te zijn genoteerd in het gehoorverslag van het CGVS. Andere passages van de tekst liet hij ongemoeid en dienen dus als correct vertaald te worden beschouwd. Hij kan dan ook niet dienstig aanbrengen dat een eventueel vertaalprobleem de vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijke wendingen in het asielrelaas kunnen verklaren. Hoe dan ook werd verzoeker door het CGVS een tweede keer gehoord, met een andere tolk. Ook de verklaringen die hij tijdens dit tweede gehoor heeft afgelegd, weten niet te overtuigen. In het kader van dit tweede gehoor maakte hij geen enkele melding van nieuwe vertaalproblemen.

b. Beoordeling

Verzoeker verklaart in het middel een aantal van zijn verklaringen te moeten verduidelijken. Zo zou zijn broer niet zijn omgekomen bij de bomaanslag, maar werd hij twee dagen later teruggevonden, gedood door kogels. Het is omwille van deze omstandigheden dat zijn vader ervan overtuigd was dat de milities verantwoordelijk waren voor de dood van zijn zoon. De daad van verzet tegen de milities door zijn vader zijn dan ook emotioneel ingegeven.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoeker daarmee het motief niet weerlegt dat hij, noch van het bestaan van zijn broer, noch van diens militaire carrière enig begin van bewijs heeft voorgelegd. Hij kon ook niet duiden sedert wanneer zijn broer in het leger was. Verzoeker legde ook niet de rantsoenkaart van zijn gezin neer, waarop de naam van zijn broer zou moeten vermeld staan. Verzoeker weerlegt met de verklaringen in het middel niet dat hij nauwelijks iets wist over de omstandigheden van de aanslag, waarvan kan worden uitgegaan dat deze hem moet hebben verontrust nu hij wist dat zijn broer op die plek aanwezig was. Verzoeker beperkt zich in het middel tot het herhalen van bepaalde elementen van zijn asielrelaas, maar weerlegt daarmee niet dat hij nauwelijks enige kennis had van de omstandigheden waarin zijn broer de dood vond. Ook met het herhalen dat zijn vader dacht dat de milities verantwoordelijk waren, werpt verzoeker geen nieuw licht op de vaststelling dat de redenen voor dit vermoeden niet kon duiden, noch dat hij geen logische verklaring heeft waarom zijn sjiitische broer het doelwit zou zijn geweest van een sjiitische moordcommando. Hij slaagde er ook niet in zijn bewering, dat de milities reeds vóór de dood van zijn broer zouden zijn langsgesproken, bij benadering te situeren in de tijd.

Ook de verdere motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd. Zo betwist verzoeker niet dat, nu de dood van zijn broer niet aannemelijk werd geacht, zijn vader om deze reden zou geweigerd hebben financieel bij te dragen aan de milities, noch dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het betalen van bijdragen in het verleden.

Verzoekers verwijzing naar de emotionele reactie van zijn vader doet geen afbreuk aan de talrijke tegenstrijdigheden en incoherente verklaringen die werden vastgesteld.

Waar verzoeker aanvoert dat het wachten alvorens naar Diyala te verhuizen kwam door de hoge leeftijd van zijn vader, weerlegt hij hiermee niet de vaststelling dat hij zich tegensprak over de vraag of hij nog buitenging, alsook dat ze ondanks de bedreigingen thuis bleven in plaats van onder te duiken bij zijn grootmoeder en dat zij nog twee dagen wachtten alvorens klacht neer te leggen bij de politie.

Verzoeker weerlegt geen enkel van de motieven in de bestreden beslissing. Deze vinden nochtans steun in de stukken van het dossier en worden door de Raad pertinent geacht. De aanvullende stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, het volgen van een cursus Nederlands en foto's van doodsbedreigingen die werden aangebracht op een muur van een huis, zijn niet van aard een ander licht te werpen op hogerstaande beoordeling.

De Raad bevestigt dan ook de motieven van de bestreden beslissing en neemt deze over.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoeker verwijst tenslotte naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

Op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt de subsidiaire bescherming toegekend indien aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*) blijkt dat de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld uitsluitend toekomt aan de bevoegde nationale autoriteiten. Doorgaans worden bij de beoordeling van het willekeurig geweld in een alomvattende benadering diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices” (IEDs)*, artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviseerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Daarnaast dient ook rekening te worden gehouden met het onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De identiteit en de nationaliteit van verzoeker staan inderdaad niet ter discussie, net zo min als zijn hoedanigheid van “burger”. Verzoeker dient wel te worden tegengesproken waar hij betoogt dat er geen verschil zou bestaan tussen de huidige veiligheidssituatie in Bagdad en de situatie die bestond in de periode 2013-2014. Uit een aantal vernietigingsarresten van de Raad uit 2016 kan niet worden besloten dat er actueel nog steeds een dermate hoge graad van willekeurig geweld heerst in Bagdad dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Waar verzoeker in zijn middel een beslissingsstop op het CGVS beschrijft voor Bagdadi, merkt de Raad op dat deze beleidsbeslissing niet inhoudt dat burgers uit Bagdad automatisch in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. Het ongelukkige voorval dat één teruggekeerde asielzoeker werd doodgeschoten, betekent niet dat de vrijwillige terugkeer van vele honderden Irakezen - al dan niet met de hulp van de IOM - naar Bagdad in de periode van begin 2015 tot april 2016, geen indicatie zou kunnen vormen van een verbetering van de veiligheidssituatie. In het standpunt van UNHCR betreffende terugkeer naar Irak van 2016 (Verzoekschrift, bijlage 39) kan in elk geval niet worden gelezen dat er steeds voorbehoud zou moeten worden gemaakt bij een eventuele terugkeer.

De door verzoeker bij het verzoekschrift aangeleverde persberichten, die geweldsincidenten beschrijven gedurende de periode die ook in de ‘COI Focus’ van 26 maart 2018 werden opgenomen, nopen niet tot een andere beoordeling van de algemene veiligheidssituatie. Door een aantal geweldsincidenten in de periode 2017 - begin 2018 op te lijsten en te wijzen op de verdwijning van het IS-Kalifaat en de groeiende macht van de PMU-milities, slaagt verzoeker er niet in te ontkrachten dat er een “*significante en bijna constante afname*” is van het geweld (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ “*Irak De veiligheidssituatie in Bagdad*”, 26 maart 2018,1 p. 23). Uit de door de commissaris-generaal aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ “*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad in de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevindt. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door de verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat.

Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken.

De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (IDP's) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont met zijn betoog over de rol van de sjiiitische milities en de stijgende sektarische spanning in Irak niet aan dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Bagdad, die hier ter beoordeling voorligt, rechtstreeks negatief zou worden beïnvloed.

Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de landeninformatie over de sjiiitische milities een ander licht zou werpen op de beschrijving van de veiligheidssituatie in Bagdad in de 'COI Focus' van 26 maart 2018, die door de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota werd overgemaakt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT